

Depositum

Írta Cserhádi Mátyás

Bevezetés

A katolikus-protestáns vita katolikus résztvevői közül az Interneten leledzik egy Depositum nevű katolikus hitvédő csapat. A latin neve (depositum - letétemény) arra enged következtetni, hogy ennek a csapatnak a tagjai arra kötelezték el magukat, hogy - szerintük – az isteni igazságokat (illetve egészen pontosan annak római katolikus értelmezését) megvédjék. Ezen hitvédő csoport a leginkább a protestantizmus ellen veszi fel a harcot, ezért fontos, hogy mi protestánsok legyünk tisztában azzal, hogy ezen hitvédők mit állítanak, és milyen módon próbálják kifejezni hatásukat. Elég agresszív fellépésűek tudnak lenni, egy bizonyos Szász Péter Domonkos nevű emberük a virtus.hu honlapon azzal fenyegetett meg, hogy ha nem vonom vissza az ortodox egyházzal szembe fordított írásomat, akkor pedig feljelent. A magyartvirtus.hu moderátorainak szoltam, mire törölték Szász Péter hozzászólását (érdekes, hogy mellette egy ortodox vallású vitázó egészen békésen fogadta az általam írottakat).

Ez volt a hozzászólása, hogy ízelítőt kapjunk a stílusáról:

„Ha be tudod bizonyítani (nem Luther olcsó, primitív és hasonszörű rágalmaira gondolok), hogy valahol, valaha egy katolikus, vagy orthodox synódus azt tanította, hogy megismétlődik a kereszthalál, akkor semmi gond sincs, **különböztetnünk téged hazugságért, megtevesztésért, és rágalmazásért.**” (<http://www.virtus.hu/?id=room&aid=3495>)

Íme itt látjuk a bizonyítékot:

"Para 1366 **Az Eukarisztia ilyen értelemben áldozat, mivel megjeleníti a kereszthalálát**, mivel ezáltal megemlékezünk rá, és mivel általa élvezhetjük annak gyümölcsét: Krisztus, a mi Urunk és Istenünk egyszer és mindenkorra feláldozta magát az Atya Istennek a kereszthalálán a halála által, hogy ezáltal örökkévaló megváltást szerezzen. De mivel az Ő papsága nem a halálával ért véget, azon az éjszakán, amelyen elárultatott, egy látható áldozatot akart hátrahagyni (amint ez az emberi természet megkívánja) az általa szeretett Egyháznak. **Ezáltal a véres áldozat által amelyet egyszersmind elvégez a kereszthalál, újra megjelenítették**, és emlékezete fenntartatik a világ végéig, és jótékony hatása által megbocsátást nyerünk azoknak a bűnöknek, amelyeket naponta elkövetünk."

Követelhetünk Szász Péter úrtól egy bocsánatkérést.

Ne tartsunk egyes katolikus apológáták agresszív fellépéstől, annál égőbb az ő számukra, amikor kiderül, hogy nem is ismerik a saját hitvallásukat, vagy akár vallásuk lényegét (mert itt az Eukarisztia az). Ez természetesen érthető, hiszen a római egyház 1400 éves fennmaradása alatt rengeteg (valóságos de hamisított is) dokumentumot, kijelentést, bullát, hitvallást, dogmát adott ki, amely biztosan több millió oldalszámra tehető. Ezért elhíhetjük, hogy még a legelkötelezettebb vagy legelvakultabb katolikus hitvédő sem tudja teljesen átlátni a saját egyházának tanítását. Innen ered bizonytalansága (mivel arra kényszerül, hogy ezt mind egységesnek higgye), illetve agresszivitása, amikor ezt megkérdőjelezzük. Innen ered önellentmondása is, mint ahogyan a fenti esetben láttuk, de amit a későbbiekben tárgyalni is fogunk.

Fontos megemlíteni, hogy mivel a Depositum kizár a római katolikus értelmezésektől eltérő értelmezéseket, ezért nem lehet objektív, és másrészt, pedig nem lehet katolikus sem,

mivel a katolikus jelző az egyetemest jelenti, tehát mindent befogadó. Ezért szigorú értelemben őket a római egyházhoz tartoznak. Ezt hitvédői többször értetlenül fogadták.

Sola Scriptura versus hagyomány

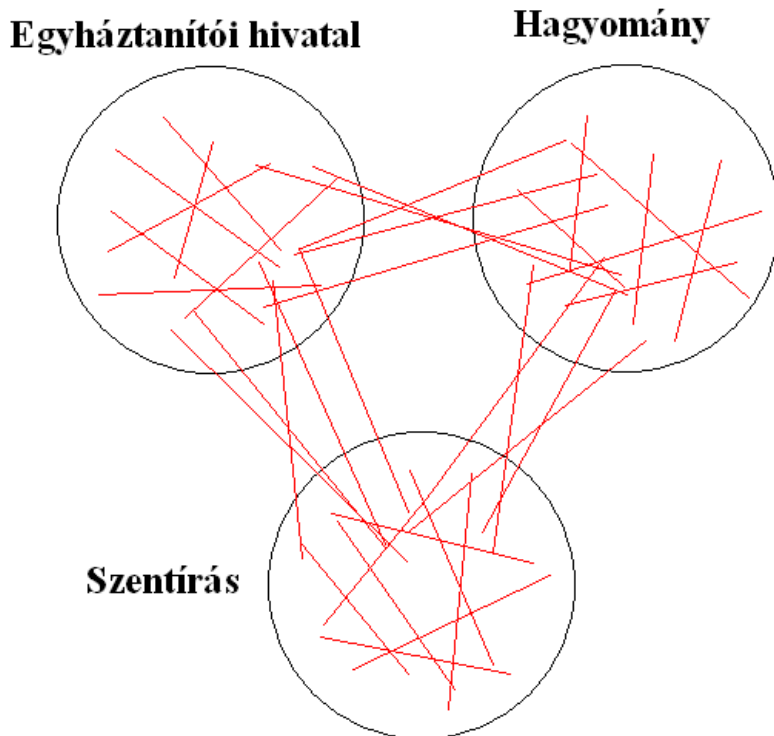
A Depositum hitvédői felismerték, hogy a katolikus-protestáns vita egyik sarokpontja, hogy miben jelölik meg az igazság legfelsőbb tekintélyét: egyedül az isteni ihletésű Szentírás az egyedüli mércéje ebben a vitában, vagy más forrásokat is melléje lehet tenni, amelyek ugyanolyan súllyal vagy tekintéllyel rendelkeznek, mint a Szentírás? A Depositum hitvédői amellet kardoskodnak, hogy a római katolikus hagyományt is ugyanolyan tisztelettel kell kezelni, ha hitbeli igazságokat keressük, kutatjuk. És itt kell egy rendkívül fontos észrevételt tenni. Amikor megérdeklődtem náluk (konkrétan Szász Domonkos Péternél), hogy mit is értenek a „hagyomány” fogalma alatt, mellőző, általános jellegű választ kaptam – a katolikus teológusok nem határozzák meg precízen, hogy mit értenek a hagyomány alatt. Ugyanis egyesek szerint a hagyomány az a szájhagyománnyal egyenlő, vagy azokkal a szavakkal egyenlő, amelyeket Jézus maga mondott, de még nem írták le. Mások például az egyházatyákat számítják be a hagyományba, de olykor mások szerint lehet akár egy emlékműnek a felirata. Mások pedig egy hármast felosztást alkalmaznak: a Szentírás és a Hagyomány mellé még az egyháztanítói hivatal álláspontját is ugyanolyan súllyal kell venni a hitbeli kérdések kutatásában. A Depositum hitvédői így rendkívül élesen támadják a Sola Scriptura elvét, habár rendkívül érdekes megfigyelés, hogy Szász Péterrel vitatkozva többször említettem meg neki, hogy helytelenül értelmezi ezt az elvet: A Sola Scriptura elv nem azt jelenti, hogy a Szentírás az egyedüli mérce az igazság eldöntésében, mintha csak ez állna rendelkezésre minden kérdés eldöntésében. De még csak nem is függ össze azzal, hogy mi a kánon, illetve hogyan állapítjuk meg a kánont. Minden kérdés eldöntésében azonban a legfelsőbb tekintély a Szentírás, tehát, hogy a szent írott források alkotják a legfelsőbb tekintélyt, illetve a Szentírás mellett más dolgok.

A dolog tehát lényegében így áll:

Protestantizmus	Sola Scriptura: egyedül a Szentírás az legfelsőbb mérce	-> Sola fide, Sola gratia, Solus Christus, Soli Deo Gloria
Római katolicizmus	Szentírás és hagyomány, egyház tanítói hivatal, és miegyéb	-> katolikus tanítás: Mária és szentek, purgatórium, átlényegülés, ...

A katolikus álláspont dilemmája

Azért, hogy megértsük, hogy a Depositum hitvédői milyen nehéz helyzetben vannak, kerülnön említésre, hogy feladatuk nemcsak abban áll, hogy a Biblia ellentmondásmentességét bizonyítsák, ugyanúgy, mint a protestánsok, hanem a hagyomány önmagával, illetve a Bibliával, de még az egyháztanítói hivatal tanításával se ellenkezzen. Ezt „a katolikus egyház trilemmájának Turán gráf” című ábrán tüntettem fel. Egy Turán gráf olyan gráf, amely több komponensből áll, amelynek elemei nemcsak a saját halmazbeli elemekkel van összefüggésben, hanem az összes többi komponens elemeivel is van összefüggésben.

1. ábra a római egyház hagyományának Turán gráfja

A Depositum hitvédői azt a kérdést villogtatják, hogy maga a Szentírás maga hol említi meg, hogy ő maga az igazság legfelsőbb mércéje. Azért, hogy a katolikus hitvédők helyzetének nehézségét igazán és lényegében megértsük, meg kell látni azt, hogy ha egyetlen igével igazoljuk, hogy a Biblia az igazság legfelsőbb tekintélye, illetve ha akár egyetlen önellentmondást találunk a katolikus hagyományban, akkor egyrészt ezzel megalapozzuk a protestáns álláspontot, de ezúttal megsemmisítjük a katolikus hagyomány egészét is, mivel a katolikus álláspont szerint ha a hagyományban ellentmondás létezik, akkor a Bibliához hasonlóan belső szerkezeti törés van, így az hamisnak bizonyul, de legalább teljesen bizonytalan is. Meg fogjuk látni, hogy mind a két helyzet fennáll.

A Szentírás elégséges!

Először is, Szász Péter vitapartnerem állítása szerint a szabványos protestáns válasz a Szentírás legfelsőbb mércéjének mibenlétére azért nem állja meg a helyét, mivel a 2Tim. 3,16-17 azt állítja, hogy „A teljes Írás Istentől ihletett, és *hasznos* a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.”, és nem azt, hogy *elégséges*. Ez az érv önmagában trükkös csúsztatást alkalmaz. Ha egy bizonyos dolog hasznos valaminek az elvégzésére, akkor azt jelenti, hogy elégséges hozzá, azaz képes rá: Így ahhoz hogy az ember igazságban nevelődjön, tanításban részesüljön, minden jó cselekedetre legyen felkészítve ahhoz elégséges is a Biblia. Szász Péter önmaga adja a Sola Scriptura helyességének okát, noha teljesen kifacsarja az igevers jelentés tartalmát, hogy látszólag ne azt mondja, amit ő nem akarja, hogy mondjon. Különbösen is, értelmetlen Szász Péter álláspontja, mivel a Jn. 21,25 szerint „De van sok egyéb is, amit Jézus tett, és ha azt mind megírnák egytől egyig, úgy vélem: maga a világ sem tudná befogadni a megírt könyveket.” Ez arra utal, hogy Jézus tetteit le kellene írni, hogy azt mind megörökítsük. Gondolkozzunk el azon, hogy a Biblia tényleg elég ahhoz, hogy az ember az

üdvösségre, Isten ismeretére eljusson? Végülis, a Biblia egy 66 könyvből álló könyvtár, tehát könyvtár. Elvégre több száz oldal hosszú, egyes fordítások több mint ezer oldal. Az üdvtörténetet teljes egészében mutatja be nekünk az Édenkertől amenneyi Jeruzsálemig. A benne rejlő tanítások sokszor, sok ízben, különböző árnyalatokban tűnnek fel, magyarul a Biblia redundáns, hogy mindenféle ember megérthesse annak központi üzenetét: ha hiszed a szívedben, és száddal vallod, hogy Jézus Krisztus az Úr, akkor üdvözülsz. Különben is: a Jn. 20,31 szerint „Ezek pedig azért írtattak meg, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életetek legyen az ő nevében.”. Elég az üdvösséghez a János evangéliuma, no de az egész Biblia, mind a 66 könyve! Teljesen elégséges!! Lássuk be, a katolikus hitvédők, mint amilyen a Depositum inkább kétségeket akar ébreszteni az emberben a Biblia és Jézus Krisztus iránt, hogy elhithessék velük a római tant.

A katolikus hagyomány ellentmondásos szerkezetű

És, hogy lássuk a kérdés másik oldalát is, vagyis a katolikus hagyomány cáfolatát, idézhetnénk VIII. Bonifác, illetve X. Leó pápákat, akik szerint az üdvösség csakis a római katolikus egyház keretén belül létezik, és hogy az embernek alá kell vetnie magát a római katolikus pápának. Ezt VIII. Bonifác pápa erősítette meg definíció szerint (amit Szép Fülöpnek is üzent) az Unam Sanctam nevű bullájában 1302-ban. 1965-ben azonban a II. Vatikáni zsinat ennek ellentmondott, amikor kijelentette, hogy az üdvösség elérhető más vallási csoportok számára is, mint az ortodox egyháznak, ami viszont nem veti alá magát a római katolikus pápának. Nagyon érdekes, hogy a Depositum hitvédői azzal vádolják a protestánsokat, hogy gyakran ellentmondanak egymásnak hittételeit illetően, illetve, hogy ezért van az, hogy hinni kell a római katolikus egységes tanításában. Maga Szász Péter állította nekem személyesen, illetve az egyik vitánk során, hogy

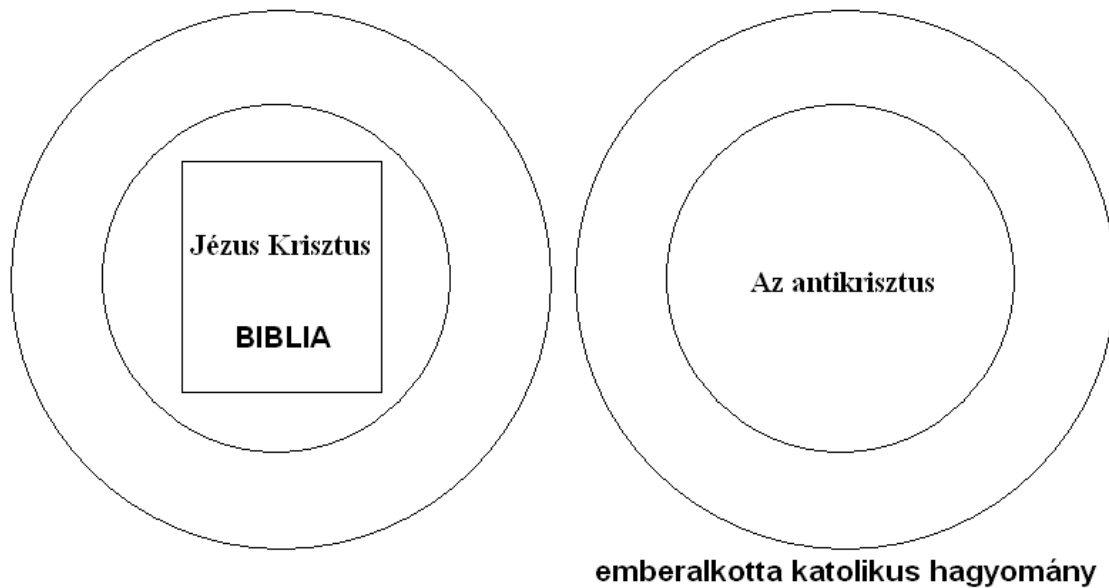
1. a katolikus egyházi vezetőség ugyan nem követeli meg a közhívektől, hogy minden katolikus egyházi dogmát egyöntetűen elhiggyék, csak hogy az akaratukat és értelmüket alá kell vetni a római katolikus pápának (VIII. Bonifác, X. Leó).
2. az üdvösség nyitva van a nem római katolikus vallások számára is, és hogy ezt nagyon sok félreértés övezi (II. Vatikáni zsinat álláspontja).

A továbbiakban viszont egyértelmű lett, hogy Szász Péter az, aki bármit is félreértett, hiszen az első pont értelmében akkor a római katolikus hívek szabadok arra mind, hogy nem a római katolikus egyháztanítói hivatala vagy a hagyomány szerint értelmezzenek hitbéli kérdéseket. Ez pedig a protestáns lelkiismereti és gondolkodási szabadság eszméjére hasonlít. Másodjára pedig egyik heves vita során Szász Péter a protestáns egyházakat „sátáni szektáknak” minősítette, felvéve az Unam Sanctam álláspontját, önmagának ellentmondva.

A 40.000 protestáns felekezet mítosza

A Depositum előszeretettel hivatkozik arra, hogy elvileg létezik 20-40.000 protestáns felekezet, szemben a római katolikus egyházzal, ami elvileg megőrizte tanításbeli egységét évszázadokon keresztül. Egy másik írásomban ezt a nézetet teljesen megcáfoltam, sőt rámutattam arra, hogy igazán a római egyház az, ami szét van szakadva. (http://www.geocities.com/cs_matyi/prot40000myth.pdf). A Depositum, mint az összes többi katolikus hitvédő nem tud olyan listára mutatni, ami tartalmazza ezen „felekezetek” listáját. Továbbá Szász Péter saját állítása szerint a római katolikus egyház nem lehet pontos, precíz egységben, ha az egyes hívők egyet nem értést elfogadja. De azért sem lehet elfogadni a római katolikus tanításbeli egységet, mivel minden egyes ember gondolkodási, értelmi és

ismeretbeli szintje egymásétól eltér: nincsen egyforma két ember; ez egyszerűen emberi dolog, és jól van ez így (azaz minden ember atomi szinten önmagában felekezetet, vagyis *atomination*-t alkot). Ez továbbra is azért lényeges, mivel a protestantizmust azért vetik el, mivel állításaik szerint képtelenek a tanításbeli egységre. Ez nem így van, hiszen a protestánsok az 5 Sola-ban hisznek egyöntetűen (ami az evangélium: üdvösség egyedül hit, kegyelem és Krisztus által, Isten dicsőségére). Ezért is hangsúlyozzák a pápaságot, mint a római katolikus egyházat és vallást összekovácsló intézményt. Ezzel pedig szembenállnak az Efézus 5,23-mal, miszerint a Krisztus a feje ez egyháznak, és nem egy ember, az antikrisztus (lásd 2. ábra). Krisztus az igazi egység, nem egy ember. Szász Péter ismereteinek súlyos hiányosságát mutatja, hogy protestáns felekezetnek minősítette az adventista és az unitárius egyházat (ami Szentháromságtagadó!).

2. ábra az igazság megközelítésének keresztyén, illetve katolikus módja

A Biblia nem beszél pápaságról

Központi fontosságot jelent a Depositum hitelveiben a pápaság intézményének védelme. Tudniillik a római katolikus vallás sajátja a pápaság létezése, ezzel áll vagy bukik a vallásuk és egyházuk, annál inkább, mivel állításaik szerint a pápai tévedhetetlenség az alapja a hitigazságoknak. Kérdés hogy akkor miért nem nyilatkoztatta ki a legelső pápa az összes hitigazságot, hogy ezzel megkönnyítse emberek millióit, akik évszázadról évszázadra éltek, hogy tudatban legyenek az igazságnak (az is lehet, hogy a római katolikus pápaság tudatosan szimulálni akart egyfajta dogmatikai evolúciót, hogy a bizonytalanság látszatát keltse). Hagyományosan mindig is úgy fogják értelmezni a Mt. 16,16-18 igeverset (természetesen ezt az egyet teljesen kiragadva), hogy a pápaság előképzetéhez illesszék. Ezen a ponton már fel hívnom a figyelmet, hogy kettős mércét alkalmazva a Depositum számonkéri a protestánsoktól a Sola Scriptura elv kimutatását a Szentírásból. Természetesen ugyanez nem áll amikor a pápaságot kell konkrétan kiolvasni a Bibliából. Mivel a pápa szó sehol nem fordul elő a Bibliában, és ezen intézmény teljesen ellentette annak a mintának, amit Jézus adott nekünk az Újszövetségben; itt gondoljunk az általa fogadott szegénységre. A Mt. 16,18 ezt mondja: „De én is mondom néked, hogy **te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel ez anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.**”

Elemezzük részletesen ezt az igeverset, hiszen több dolgot is mond nekünk, mint amit elsőre sejtethünk. A római katolikusok ékesszólóan arám vagy görög nyelven is boncolják

nekünk ezt az igeverset, de ha néhány egyszerű észrevételt teszünk, látni fogjuk, hogy ez az igevers nem is jelentheti azt, amit Róma felfedezni vél benne, mármint azt, hogy itt elviekben Jézus Péterre, mint alapra építi fel az egyházat. Elsősorban Jézus nem azt mondja Péternek, hogy „te Péter vagy, és rád fogom felépíteni egyházamat”, hanem erre a kősziklára. Egyrészt teljesen helytálló, hogy a Biblia többi részével összhangban a protestáns értelmezés szerint Jézus a Kőszikla, még akkor is, ha a katolikusok arra mutatnak rá, hogy a Jn. 1,43 szerint Péter, vagyis Kéfás a kőszikla. Ez és az összes többi bibliai igevers, ami a Kősziklát megnevezi döntő többségben Jézust, vagy az Atyát jelöli meg kősziklaként. Kiragadni a Jn. 1,43-t és a Mt. 16.18-ra alkalmazni csúsztatás.

De nézzük ezt a kérdést egy másik oldalról. Péter az egyháznak a tagja. Ha gráfelméletileg nézzük, Péter eleme az egyháznak, amíg az egyház alapja egy másik dolog; ezek egymástól külön, diszjunkt dolgok. Teljesen ésszerű dolog, hogy egyvalami nem lehet önmaga alapja. Ezért is állítja a Biblia másutt, hogy az egyház sarokköve maga az Úr Jézus Krisztus, a legegységesebb elem és legalapvetőbb alap, amire az egyház maga felépül (lásd 3. ábra). Továbbá Péter azért nem lehet a kőszikla, mivel mára már meghalt, és az ő halálával az egyház alaptalan maradt volna. Ezért sokkal értelmesebb magyarázat, hogy vagy Krisztus, az örökkévaló Maga a Kőszikla, vagy a hit, amit Péter mutatott, amikor Jézus megkérdezte őt arról, hogy Őt kinek gondolja. Ezt a két alternatív magyarázatot számos egyházatya tartotta.

3. ábra az egyház alapja és annak tagjainak halmazbeli diszjunkciója

További mellékterméke ennek az igevers két protestáns tanításnak az igazolása: a láthatatlan egyház, illetve az üdvbizonyosság. A Mt. 16,18 azt mondja, hogy a pokol kapui sem vesznek diadalmat az egyházon. Ha ez egyház tagjai elkárkozhatnak, akkor a pokol kapui diadalmaskodtak rajta, nemde? Ha ez így van, akkor az igevers nem igaz, és akkor a Depositum hitvédői Jézust hazugsággal vádolják. Ez ilyen egyszerű. Másik, hogy ez az igevers csakis a láthatatlan egyházra vonatkozhat. Ez teljesen kificomítja a római katolikus egyháznak azon furcsa tanítását, amit az egyház kiválasztottságáról mond. Érdekes, hogy a protestáns Bibliaértelmezés olyan erős, hogy Róma kénytelen volt a kiválasztás tanítását is (még a Depositum hitvédői az egyetemes papság protestáns tanítását is kénytelenek voltak elfogadni, sőt sajátos katolikus tanításként is bemutatják) valahogyan beleilleszteni a saját tanításába, de ezt teljesen félresülte módon tette meg. Róma ugyanis azt tanítja, hogy Isten a római katolikus egyházat választotta ki az üdvösség eszközeként (ez egy önmagában érdekes antiökumenikus állítás), és hogy bárkinek lehet üdvössége, ha ahhoz csatlakozik. Furcsa az, hogy Róma itt mintha egy személytelen egyházi szerkezetről beszél, és teljesen kifelejt

belőle az egyes embert, a humánus jelleget. Ha a pokol kapuinak a diadalmaskodni képtelenségéről van itt szó, ami az üdvösséget illeti, akkor hogyan üdvözülhet egy egyházi szerkezet? Vagy az üdvözülő egyházba beletartozik az összes parázna, kegyetlen, gyilkos, eretnek pápa is, aki valaha élt? Csak azért, mert egyházi tag? Mert ez lenne a római álláspont egyenes következménye.

Vigyáznunk kell arra is, hogy a Depositum hitvédői előszeretettel idéznek protestáns teológusoktól, akik látszólag elfogadják a római katolikus pápaság gondolatát. Tudnunk kell azonban hogy ezzel szemben a legnagyobb reformátorok, mint Kálvin, Luther, Melancton, Zwingli, Béza, Edwards, Knox, vagy Spurgeon, valamint számos protestáns hitvallás a pápát antikrisztusnak bélyegezte, ami igen-igen messze áll attól, hogy a pápaságot bármilyen formában elismerjék.

Érdekes, hogy a Depositum hitvédői elismerik azt a történelmi tényt, hogy 1870-ben a Vatikánra teljes sötétség borult fényes nappal villámlások közepette, amikor IX. Piusz felolvasta a pápai tévedhetetlenség dogmáját, az isteni ítéletet hirdelve az antikrisztus emelkedése ellen. Azzal magyarázzák, hogy hasonló jelenség történt, amikor Mózes felment a Sínai hegyre, hogy onnan elhozza a Tíz parancsolatot. Et téveszme. Mózes egyszerűen felment a hegyre hogy átvegye a kőtáblákat Istentől. Egyszerűen átvett egy kész igazságot, mintsem hogy önmagát kijelölje az igazság tévedhetetlen forrásaként. A Sínai hegyen Maga Isten szólalt meg; a Vatikánban pedig az antikrisztus szólalt fel és magát istenként mutatta a népeknek. Isten pedig erre haragját nyilatkoztatta ki... Fontoljuk meg, hogy mennyire keresztyén a római egyház, amikor az egyik legkorábbi pápájuk, I. Gergely pápa maga jelentette ki 597-ban, hogy aki az egyetemes pap címére apellál, maga az antikrisztus előfutára. Egyedül Jézus Krisztus az egyetemes pap, mivel egyedül az Ő helyettes papi áldozata érvényes minden időkre. De mivel a római pápa éppen erre a címet akarja viselni, megint bizonyítja, hogy ő maga az antikrisztus...

Ex katedra?

A római pápaság egésze egyszerűen emberi elgondolás. A római katolikusok attól való félelmükben, hogy nem érik el a teljes teológiai egységet alaptalanul azt a hibát követik el, hogy kijelentik, hogy egy bizonyos ember bizonyos körülmények között képes lesz az igazságot „hit és erkölcs” kérdéseiben egyértelműen kimondani. Ez pedig a pápa ex katedra kijelentéseit jelenti. Ezzel akarják elkerülni az általaú vélt protestáns szakadást, de látjuk, hogy ezt egyáltalán nem tudták, nem tudják elkerülni. Továbbá azért sem, két okból.

A pápaság ex katedra tévedhetetlensége azt jelenti ki, hogy amikor a pápa, mint az egyház feje bármilyen hitbeli vagy erkölcsbeli kérdésben nyilatkozik, ezt a Szentlélek vezetésével kijelentéseiben nem téved. Ez önmagában egy nyakatekert álláspont, mivel a pápák számos alkalommal „magán emberként” szoktak nyilatkozni számos dogmatikai kérdésben. Ez a fajta kettős mérce pedig a római egyház dogmatikai bizonytalanságát és töredezettségét tükrözi, ami egy olyan dolog, amivel állandóan vádolni szokták a protestánsokat. A Biblia azt mondja, hogy Isten azt nézi, hogy mi van az emberek szívében. Így merő tévedés azt állítani, hogy a pápa vagy bárki magánemberként egy bizonyos véleménnyel rendelkezik, de közben egy „hivatalos” álláspontja van. A Biblia mondja, hogy az igen legyen ige, a nem pedig nem; minden egyéb az ördög felől van... Nézzünk is azt a konkrét esetet, amikor II. János Pál pápa Kazahsztánban az iszlám híveivel együtt imádkozva Isten egységét fejezte ki. Úgy tűnt, mint ha azt a képet akarnák mutatni a muzulmánok felé, hogy elfogadja, hogy az Isten egy (ez konkrétan unitarizmus, ami a Szentháromság tagadása). A Biblia pedig azt mondja, hogy aki tagadja, hogy Isten testben jött el, az az antikrisztus lelkületével rendelkezik (mivel ha a Szentháromságot tagadják, tagadják, hogy Krisztus az Isten Fia, a testet öltött Isten).

Másodjára pedig a Depositum hitvédői azt állítják, hogy azért is szükséges a pápaság intézménye, mivel ezzel egyértelműen dönteni lehet hitbeli kérdésekben. Lenézik a protestáns felfogású lelkiismereti szabadságot. Ha következetesek, eljutnak odáig, hogy megvetik majd a vallásszabadságot is, ami az inkvizíció tagadásával párosítva borzalmas következményeket vonhat maga után. Úgy gondolják, hogy mivel több protestáns felekezet létezik, ami bizonyos kérdésekben más-más véleményt képvisel, ezért lehetetlen eldönteni, hogy kinek van igaza. Következésképpen beállítják a pápát döntőbíróként. Teljesen figyelmen kívül hagyják viszont akkor ezzel a következő dolgokat:

- ezek szerint hitbeli kérdések eldöntésében nem a logikai érvek érvényesülnek, hanem a pápa véleménye
- magyarázatra szorul az, hogy egy bizonyos kérdésben miért éppen a pápa véleménye az elfogadandó, mindenek fölött (kettős mérce)
- miért nem tudják azt megérteni, hogy egy vitában az nyer, akinek a legjobb érvei vannak, és nem a tekintélyelvűség (nem a tekintély teszi a jó érvet, hanem a bölcsességből származó Istennek tetsző, megfelelő érv ad tekintélyt)
- honnan tudják egyáltalán, hogy Róma tévedhetetlen abban, amikor felállítja a tévedhetetlenség dogmáját? (miért nem bíznak inkább a Bibliában, mint tévedhetetlen legfelsőbb mércéként)
- honnan tudják azt, hogy egyszer a tévedhetetlennek hitt pápai tételeket valaha a jövőben megcáfolják? (erre van is példa) De mivel tévedhetetlennek tartják, és ezért megváltoztathatatlanak, ezért örökre elzárhatják magukat az igazságtól, egy olyan pályára, ami a kárhózatba is vezethet (ezért nem lehet lebecsülni a protestánsok azon előnyét, hogy ők korrigálhatják nézeteiket, ha az nem az egyedüli legfelsőbb mércével egyezik)

A Depositum hitvédői ily módon istenesítik az emberi észet, illetve azt, hogy az ember mindent helyesen tudjon, ez olykor fontosabb számukra, mint maga Isten. „...ha minden titkot ismerek is, és minden bölcsességnek birtokában vagyok, és ha teljes hitem van is, úgyhogy hegyeket mozdíthatok el, szeretet pedig nincs bennem: semmi vagyok.” (1Kor. 13,2). Számukra a lényeg az, hogy az ember a saját eszénél fogva elég okos legyen ahhoz, hogy megértse az összes hitbeli titkot. Itt nemcsak ők, de a katolikus teológia is évszázadok óta csúszott félre, amikor az emberi észre támaszkodtak, mellőzve a Szentlélek felvilágosító munkáját az ember értelmében.

Az inkvizíció megtörténének gyalázatos tagadása

Ha hisszük, ha nem, a Depositum hitvédőinek csapata tagadja, hogy az Inkvizíció annyi embert ölt volna meg, mint amennyit megölték, vagy hogy olyan országokban terjedt volna el, mint Anglia, Skandinávia, vagy Magyarország. Ezt a képtelen állításukat egy másik írásomban teljesen megcáfoltam (http://www.geocities.com/cs_matyi/InkvizicioValasz.pdf). Egyetlen forrásra hivatkoznak, miszerint összesen csak néhány ezer ember halt meg, holott a történelem folyamán a római egyház történészei olykor nagy meglepéssel kijelentik, hogy emberek tízezreit rendszeresen kiirtották, csak azért, mert nem értettek egyet Rómával. Elég, ha olyan történelemkönyvekbe olvasunk bele, és tucat számban bukkannak elő olyan esetek, amikor a római inkvizítorok protestáns népeket lemészárolták több tízezres létszámokban.

Sőt, azt a gyalázatos elvet vallják, hogy az embereket kényszeríteni kell az egyházba. Ezt egy olyan írásukban fejtették ki, amit angol nyelvről fordítottak le **Amerika legnagyobb katolikus internetes közösségének** (Catholic Answers Network) anyagai közül (!!!).

Szász Péter állítása szerint a római egyház azért indított a protestánsok ellen inkvizíciót, mivel azok sokszor rendetlenségeket okoztak. Elfelejteti azt a nagyon egyszerű tényt, hogy a Reformáció (de az Inkvizíció hivatalos kezdése előtt is!) előtt is azért irtottak ki békés keresztyén tömegeket, mint például a bogumilokat, a waldenseket (akik egy idő után

kénytelenek voltak egyszerű farmer eszközöket használni fegyverként az üldöző katolikus seregek ellen), az albigeneket, illetve a katarokat.

Lehetséges, hogy a protestánsok részéről voltak visszaélések, illetve rombolások (például szent képeket illetve szobrokat döntöttek le). De ha belegondolunk, ez az akkori római papság gyalázatos és erkölcstelen életvitele, visszaélései és nyilvános bűneire való reakció volt, így ezeket az embereket valamennyire meg lehet érteni, hogy kegyetlenül kiszipolyozták és átverték, és a tévedés sötét homályában hagyták tespedni évszázadokon keresztül. Elvégre Isten nagyon súlyosan bünteti a bálványok imádását, ami a 2. parancsolatba van foglalva.

Példát vehetünk például Gedeonról, aki Izráel bírása lett, amikor a Baal-oltárt lerombolta Isten parancsára (Bír. 6,25-28). Hasonlóan gondolkodhattak azok a protestánsok, akik úgy gondolták, hogy helytelen képeket vagy szobrokat készíteni a különböző szenteknek vagy Máriának, mivel ezzel meglopják Istent az Ő dicsőségétől; emlékezzünk arra, hogy Isten féltékeny Isten, Aki nem adja dicsőségét másnak (még akkor sem, ha [Őáltala!] nagy tetteket vihettek is véghez).

Összegzés

Összegzésképpen foglaljuk össze mindazt, amit megtudhatunk a Depositum hitvédőiről és azok érveiről és módszereiről. Világos, hogy itt szélsőséges tévtanítókról van szó, akiket legjobb messze elkerülni.

- saját maguk is bizonytalanok a saját maguk hitelveiben (időnként nem is ismerik azokat) és üdvösségükben
- olykor rágalmakhoz, agresszivitáshoz, fondorlathoz fordulnak
- saját maguk igazolják a Sola Scriptura elvet
- amit hosszú tanulmányozás után nem is értik meg pontosan
- így a protestáns felekezetek valódi lényét nem is értik meg
- nem is határozzák meg pontosan, mi is a római egyház hagyománya
- saját maguk aláássák a római egyház hagyomány alapját
- a római egyház tanításbeli egységét tagadják
- szektárius módon kikiáltják Róma egyedül üdvözítő voltát
- egyes teológiai kérdésekben a protestáns álláspontot kénytelenek felvenniük, azt akkomodálni
- vakmerőségre hívják el az embereket abban, hogy biztosítva van az üdvösségük, ha a római egyházhoz csatlakoznak, mert a pokol kapui nem vesznek diadalmat azon
- a pápai ex katedra tévedhetetlenség hiábavalóságát és antikrisztusi jellegét támogatják
- megvetik az ember lelkiismereti szabadságát, hogy azt higgye amit gondol
- ijesztő módon az erőszakos hittérítés módszerét támogatják
- gyalázatos módon az Inkvizícióban kegyetlenül meggyilkolt emberek millióinak halálát tagadják